

ГРЪШКА

Гръшка, — прошепна учудено той и остави слушалката върху вилката.

Но какъ е възможно да е гръшка, когато правилно поиска нумера и чу нейниятъ гласъ да казва „гръшка“? Не можеше да си обясни това, а по телефона трѣбваше да си опредѣлятъ среща. Тя сама му каза телефонния си номеръ и го помоли да ѝ се обади, а сега...

Нищо. Гръшка.

— Моля, кого търсите? 32-45-9? Не, тукъ е 32-45-8. Гръшка, — това каза тя. Гласътъ ѝ бѣсещия. Той искаше 32-45-8, а тя повтори 32-45-9. Да не би да не е чула добре?

Смутенъ, той се уплиташе съ въпроси, на които неговата неопитностъ и невинностъ не можеха да му отговорятъ.

На следния день, когато бѣше почти забравилъ този телефоненъ разговоръ, се звънна на вратата. Стана, отвори. Гледа: тя.

Весела. Засмѣна. Сияе.

— Има ли нѣкой при тебе?

— Не.

— Идвамъ за малко. — Сваля си шапката, разтваря яката на палтото си и изважда отъ чантата цигари.

— Кибритъ?

— Ей сега.

Запали цигара.